

Audiència. La parusia en la predicació de sant Pau

Benet XVI, a l'audiència del 12 de novembre, va parlar sobre la parusia en la predicació de sant Pau. En tractar la qüestió sorgeix una pregunta: Quines són les actituds fonamentals del cristià davant les realitats últimes: la mort, la fi del món?.

24/11/2008

Estimats germans i germanes,

El tema de la Resurrecció, sobre el qual varem parlar la setmana passada, obre una perspectiva nova, la de l'espera de la tornada del Senyor i, per això, ens porta a reflexionar sobre la relació entre el temps present, temps de l'Església i del Regne de Crist, i el futur (éschaton) que ens espera, quan Crist lliurarà el Regne al Pare (cf. 1 Co 15, 24). Tot discurs cristià sobre les realitats últimes, anomenat escatologia, parteix sempre de l'esdeveniment de la Resurrecció: en aquest esdeveniment les realitats últimes ja han començat i, en cert sentit, ja hi són presents.

Probablement l'any 52 sant Pau va escriure la primera de les cartes, la carta als Tessalonicencs, on parla d'aquesta tornada de Jesús, anomenada parusia, advent, nova, definitiva i manifesta presència (cf. 1 Ts 4, 13-18). Als Tessalonicencs, que tenen els seus dubtes i problemes,

l'Apòstol escriu així: "Ja que, si creiem que Jesús morí i ressuscità, també Déu s'endurà amb ell els qui s'adormiren en Jesús." (1 Ts 4, 14). I continua: " Els qui han mort en el Crist ressuscitaran primer. Després vosaltres, els qui vivim, els qui som desats, serem enduts juntament amb ells en els núvols, a l'encontre del Senyor en els aires; i així estarem sempre amb el Senyor." (1 Ts 4, 16-17). Sant Pau descriu la parusia de Crist amb accents molt vius i amb imatges simbòliques, però que transmeten un missatge senzill i profund: al final estarem sempre amb el Senyor. Aquest és, més enllà de les imatges, el missatge essencial: el nostre futur és "estar amb el Senyor"; com a creients, en la nostra vida ja estem amb el Senyor; el nostre futur, la vida eterna, ja ha començat.

En la segona carta als Tessalonicencs, sant Pau canvia la perspectiva; parla

d'esdeveniments negatius, que hauran de succeir abans del final conclusiu. No cal deixar-se enganyar —diu— com si el dia del Senyor fos veritablement imminent, segons un càlcul cronològic: "A propòsit de la vinguda de nostre Senyor Jesucrist i de la nostra reunió amb Ell, us preguem, germans, que no us deixeu agitar i apartar tan fàcilment del bon sentit, ni alarmar per una suposada imminència del dia del Senyor, encara que sigui per una revelació de l'esperit, o per una paraula, o una carta, com si vinguessin de part nostra. Que ningú no us enganyi de la manera que sigui" (2 Ts 2, 1-3). La continuació d'aquest text anuncia que abans de la vinguda del Senyor ha d'arribar l'apostasia i es revelarà un no ben identificat "home impiu", el "fill de la perdició" (2 Ts 2, 3), que la tradició anomenarà després l'Anticrist.

Però la intenció d'aquesta carta de sant Pau és abans que res pràctica; escriu: "Quan érem amb vosaltres ja us donàvem aquesta norma: si algú no vol treballar, que no mengi.

Perquè sentim dir que alguns de vosaltres viuen desvagats i, en lloc de treballar, es posen allà on no els demanen. A aquests tals, doncs, els ordenem i els exhortem en el Senyor Jesucrist que, sense causar turbulències, treballin per poder menjar el pa que ells mateixos s'hauran guanyat." (2 Ts 3, 10-12). En altres paraules, l'espera de la parusia de Jesús no dispensa del treball en aquest món; al contrari, crea responsabilitat davant el Jutge diví sobre el nostre obrar en aquest món. Precisament així creix la nostra responsabilitat de treballar en i per a aquest món. Veurem el mateix el diumenge proper al passatge evangèlic dels talents, on el Senyor ens diu que ha confiat talents a tothom i el Jutge ens demanarà

comptes d'ells dient: Heu donat fruit? Per tant l'espera de la seva vinguda implica responsabilitat respecte a aquest món.

A la carta als Filipencs, en un altre context i amb aspectes nous, apareix aquesta mateixa veritat i el mateix nexa entre parusia —retorn del Jutge-Salvador— i el nostre compromís en la vida. Sant Pau és a la presó esperant la sentència, que pot ser de condemna a mort. En aquesta situació pensa en el futur "estar amb el Senyor", però pensa també en la comunitat de Filip, que necessita el seu pare, sant Pau, i escriu: "Perquè, per a mi, viure és el Crist, i morir, un guany. Però, si visc en aquesta carn, això representa per a mi un treball fructuós, i no sé pas què escollir! Em trobo pres en una alternativa: d'una banda tinc el desig d'anar-me'n i d'estar amb el Crist, cosa, en veritat, molt més preferible; d'altra banda, però, quedar-me en la

carn és més necessari per causa de vosaltres; de fet, ple de confiança, estic convençut que em quedaré i estaré prop de tots vosaltres per al vostre aprofitament i per al vostre gaudi de la fe, a fi que el meu retorn a vosaltres us sigui una ocasió de gloriar-vos de mi en el Crist Jesús." (Fl. 1, 21-26).

Sant Pau no té por a la mort; al contrari: de fet, la mort indica el estar amb Crist definitivament. Però sant Pau participa també dels sentiments de Crist, qui no va viure per a ell mateix, sinó per a nosaltres. Viure per als altres esdevé el programa de la seva vida i per això mostra la perfecta disponibilitat a la voluntat de Déu, a allò que Déu decideixi. Sobretot, està disponible, també en el futur, a viure en aquesta terra per als altres, a viure per a Crist, a viure per a la presència viva i així per a la renovació del món. Veiem que aquest estar amb Crist

crea en sant Pau una gran llibertat interior: llibertat davant l'amenaça de la mort, però també llibertat davant totes les tasques i els patiments de la vida. Està senzillament disponible per a Déu i és realment lliure.

I ara, després d'examinar els aspectes diversos de l'espera de la parusia de Crist, passem a preguntar-nos: Quines són les actituds fonamentals del cristià davant les realitats últimes: la mort, la fi del món? La primera actitud és la certesa que Jesús ha ressuscitat, està amb el Pare i, per això, està amb nosaltres per sempre. I ningú no és més fort que Crist, perquè està amb el Pare, està amb nosaltres. Per això estem segurs i no tenim por. Aquest era un efecte essencial de la predicació cristiana. La por als esperits, als déus, era molt comuna a tot el món antic. També avui els missioners, junt amb tants elements bons de les

religions naturals, es troben amb la por als esperits, als poders nefastos que ens amenacen. Crist viu, ha vençut la mort i hi ha vençut tots aquests poders. Amb aquesta certesa, amb aquesta llibertat, amb aquesta alegria vivim. Aquest és el primer aspecte del nostre viure respecte al futur.

En segon lloc, la certesa que Crist és amb mi, que en Crist el món futur ja ha començat, també dóna certesa de l'esperança. El futur no és una foscor en què ningú no s'orienta. No és així. Sense Crist, també avui el futur és fosc per al món, hi ha molta por al futur. El cristià sap que la llum de Crist és més forta i per això viu en una esperança que no és vaga, en una esperança que dóna certesa i valor per afrontar el futur.

A l'últim, la tercera actitud. El Jutge que torna —és Jutge i Salvador alhora— ens ha confiat la tasca de

viure en aquest món segons la seva manera de viure. Ens ha lliurat els seus talents. Per això la nostra tercera actitud és: responsabilitat respecte del món, dels germans, davant Crist i, al mateix temps, també certesa de la seva misericòrdia. Ambdues coses són importants. No vivim com si el bé i el mal fossin iguals, perquè Déu només pot ser misericordiós. Això seria un engany. En realitat, vivim en una gran responsabilitat. Tenim els talents, hem de treballar perquè aquest món s'obri a Crist, perquè es renovi. Però fins i tot treballant i sabent en la nostra responsabilitat que Déu és veritable jutge, també estem segurs que aquest jutge és bo, coneixem el seu rostre, el rostre de Crist ressuscitat, de Crist crucificat per nosaltres. Per això podem estar segurs de la seva bondat i seguir endavant amb gran valor.

Un dada ulterior de l'ensenyament paulí sobre l'escatologia és el de la universalitat de la crida a la fe, que reuneix els jueus i els gentils, és a dir, els pagans, com a signe i anticipació de la realitat futura, per la qual cosa podem dir que ja estem asseguts al cel amb Jesucrist, però per mostrar en els segles futurs la riquesa de la gràcia (cf. Ef. 2, 6 s): el després es converteix en un abans per fer evident l'estat de realització incipient en què vivim. Això fa tolerables els patiments del moment present, que no són comparables a la glòria futura (cf. Rm 8, 18). Es camina en la fe i no en la visió, i encara que seria preferible sortir del desterrament del cos i estar amb el Senyor, la cosa definitiva, habitant en el cos o sortint d'ell, és ser agradables a Déu (cf. 2 Co 5, 7-9).

Finalment, un últim punt que potser semblarà una mica difícil per a nosaltres. En la conclusió de la

primera carta als Corintis, sant Pau repeteix i posa també en llavis dels Corintis una oració sorgida en les primeres comunitats cristianes de l'àrea de Palestina: Maranà, thà! que literalment significa "Senyor nostre, veniu!" (1 Co 16, 22). Era l'oració de la primera comunitat cristiana; i també l'últim llibre del Nou Testament, l'Apocalipsi, es conclou amb aquesta oració: "Vine, Senyor!". Podem pregar així també nosaltres? Em sembla que per a nosaltres avui, en la nostra vida, en el nostre món, és difícil resar sincerament perquè acabi aquest món, perquè vingui la nova Jerusalem, perquè vingui el judici últim i el Jutge, Crist. Crec que encara que, per molts motius, no ens atrevim a resar sincerament així, nogensmenys d'una forma justa i correcta podem dir també amb els primers cristians: "Vine, Senyor Jesús!".

Certament, no volem que vingui ara el fi del món. Però, d'altra banda, volem que acabi aquest món injust. També nosaltres volem que el món canviï profundament, que comenci la civilització de l'amor, que arribi un món de justícia i de pau, sense violència, sense fam. Volem tot això. Però com podria succeir això sense la presència de Crist? Sense la presència de Crist mai no arribarà un món realment just i renovat. I, encara que sigui d'una altra manera, totalment i en profunditat, podem i hem de dir també nosaltres, amb gran urgència i en les circumstàncies del nostre temps: Vine, Senyor! Vine a la teva manera, del mode que tu saps. Vine on hi ha injustícia i violència. Vine als camps de refugiats, en Darfur i en Kivu del nord, en tants llocs del món. Vine on domina la droga. Vine també entre els rics que t'han oblidat, que viuen només per a si mateixos. Vine on ets desconegut. Vine a la teva manera i

renova el món d'avui. Vine també al nostre cor, vine i renova la nostra vida. Vine al nostre cor perquè nosaltres mateixos puguem ser llum de Déu, presència teva. En aquest sentit orem amb sant Pau: Maranà, thà! "Vine, Senyor Jesús"!, i orem perquè Crist estigui realment present avui en el nostre món i el renovi.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/audiencia-la-
parusia-en-la-predicacio-de-sant-pau/](https://dev.opusdei.org/ca/article/audiencia-la-parusia-en-la-predicacio-de-sant-pau/)
(15/08/2025)